

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא אליהו בכר

תובעת פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד ענת גינזבורג

נגד

נתבעת שלמה חברה לביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד משה עבדי

פסק דין

1

2

מבוא

1 לפני תביעת התובעת, ילידת 15.4.1983, לפיצויים בגין נזקי גוף שנגרמו לה בתאונת דרכים
2 מיום 14.6.2015 בהיותה כבת 32. התביעה הוגשה עפ"י חוק הפיצויים לנפגעי תאונות
3 דרכים, התשל"ה-1975 (להלן: "חוק הפלת"ד"). תאונת הדרכים הינה גם תאונת עבודה
4 והוכרה ככזו ע"י המוסד לביטוח לאומי. אין מחלוקת בין הצדדים אודות חובת הנתבעת
5 לפצות את התובעת בגין נזקיה והמחלוקת הינה אודות שיעור הפיצוי לנוכח הנזקים
6 שנגרמו לתובעת בתאונה לרבות נזקי עבר מהם הינה לכאורה סובלת. התיק החל דרכו
7 בבימ"ש השלום ועבר לביהמ"ש המחוזי לטיפול בהמשך.
8

9
10 2. להוכחת תביעתה העידה התובעת את אביה, את גיסתה, את מנהלה וכן העידה בעצמה.
11 הנתבעת מצידה צרפה תיק ראיות ובו בין היתר חו"ד אקטוארית לתאונה דנן, חו"ד
12 רפואיות בגין תאונה נוספת בה נפגעה התובעת בשנת 2007 (להלן: "התאונה הראשונה"),
13 תעודות עובד ציבור מהמל"ל וכן תצהירי חוקרים.
14

הנכות הרפואית

15 3. בימ"ש השלום מינה את ד"ר דוד גודווין כמומחה ביהמ"ש בתחום האורתופדי ובתחום כף
16 היד. המומחה מסר חוה"ד בתאריך 22.11.18. עפ"י חוה"ד רכב התובעת פגע ברכב אחר,
17 כרית האוויר נפתחה ופגעה בשורש כף ידה השמאלית ובאמה השמאלית. התובעת פונתה
18 לביה"ח מאיר שם נבדקה בחשד לפגיעה בעמ"ש צווארי, כף היד ומרפק שמאל ובתום
19 הברור שוחררה לביתה להמשך טיפול. בשל נפיחות וכאבים באמה ובשורש כף יד שמאל
20 התובעת פנתה לחדר מיון בביה"ח קפלן והתברר כי הינה סובלת כאבים בחלק הדיסטאלי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 של עצם הרדיוס כמו גם התגלו סימני חבלה שטחיים באמה המקורבת כתוצאה מפתחת
2 כרית האוויר. בהמשך, ומשהכאבים בשורש כף היד לא פסקו, התגלו סימני CRPS
3 (תסמונת כאב אזורי מורכב Complex Regional Pain Syndrome – להלן:
4 "הסינדרום או CRPS") בשורש כף יד שמאל. ביום 8.12.15 הוכנס לתובעת בבית"ח ברזילי
5 קטטר לכתף שמאל לשם הכנסת נוגדי כאב וסטרואידים. התובעת המשיכה בקבלת טיפול
6 רפואי לרבות ניתוח ארטרוסקופיה אותו עברה ביום 23.7.17 בשורש כף היד אך מצב ידה
7 לא השתפר ואף החמיר כאשר התובעת ממשיכה לסבול מכאבים ונפיחות בשורש כף יד
8 שמאל והגבלה בתנועות היד ואצבעות כף יד שמאל שאינה ידה הדומיננטית. התובעת
9 נבדקה אצל המומחה לראשונה ביום 22.10.2017 והתלוננה על כאבים ונפיחות בכף יד
10 שמאל, באמה שמאל וכן על כאבים ומגבלה בע"ש צווארי. עוד התלוננה על הגבלה קשה
11 בתנועות האצבעות ושורש כף יד שמאל ועל כך שאינה מסוגלת לתפקד עם כף ידה
12 השמאלית. בשל כאבים לא הצליח המומחה לבדוק תנועה פאסיבית של כף היד
13 והאצבעות, ולגבי עמוד השדרה הצווארי מצא הגבלה קלה. בחודש יוני 2018 עברה ניתוח
14 לשחרור העצב האולנרי במרפק השמאלי. ביום 31.10.18 נבדקה התובעת בפעם השנייה
15 ע"י המומחה והתברר כי היא אינה משתמשת כלל בכף ידה השמאלית. המומחה מצא
16 הבדל בולט בין שתי בדיקותיו, כאשר בבדיקה המאוחרת מצא כי היד והאמה קרה,
17 אדומה, נפוחה מאד ורגישה למגע, התובעת החזיקה את היד בסטייה רדיאלית וקרובה
18 לגוף, בכף היד אין תנועה אקטיבית של שורש כף היד ובקושי קיימת תנועת אצבעות. ניסיון
19 שנעשה לבדוק תנועה פאסיבית של שורש כף היד והאצבעות הסב לתובעת כאבים עזים.
20 התובעת התלוננה בנוסף על ירידה בתחושה באצבעות 4-5 בכף יד שמאל וכן נותרה
21 המגבלה הקלה בע"ש הצווארי. לאור כל אלה מצא המומחה כי התובעת סובלת מ-CRPS,
22 בעקבותיה התובעת אינה יכולה לעשות שימוש בכף ידה השמאלית. מעבר לכך ובשל לחץ
23 על העצב האולנארי נגרמה לתובעת ירידה בתחושה או נימול כאשר בבדיקתה האחרונה
24 חלה החמרה ניכרת במצב היד השמאלית מאזור המרפק ועד כף היד ולמעשה התובעת
25 "אבדה את השימוש בכף ידה השמאלית".
26 בשל המצב ובו כף היד אינה שימושית כלל העניק לה המומחה 50% נכות לפי סעיף 14(4)
27 תקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956 (להלן: "תקנות
28 המל"ל") בגין "אבדן היד בשורש" ובשל המגבלה הצווארית הקלה העניק לה 5% נכות
29 נוספים. עוד קבע לה 100% נכות זמנית לתקופה שבין 14.6.15 - 12.1.16 וכן 100% זמנים
30 נוספים לתקופה שבין 20.8.17 ועד 12.12.17 ולבסוף 100% נוספים לתקופה שבין 8.7.18
31 ועד 1.8.18. המומחה הדגיש כי לאור הזמן שחלף ממועד התאונה ספק אם יחול שיפור
32 בעתיד וכי התובעת אינה מסוגלת לעבודה הדורשת שימוש בשתי ידיה תוך שהמליץ על

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

- 1 המשך טיפולי פיזיותרפיה וכן טיפול במרפאת כאב. כאן המקום לציין כי לאחר מתן
2 חווה"ד עברה התובעת ניתוח רביעי ביום 21.7.19 לשחרור חוזר של העצב האולנארי.
3 המומחה נחקר אודות חוו"ד ובכל הקשור עם שיעור הנכות ולא חזר בו ממנה.
- 4 .4 התובעת אימצה בסיכומיה את קביעות המומחה הרפואי וסברה כי נכותה הרפואית
5 עומדת על 52.5%. התובעת אף הפנתה לכך שהוועדות הרפואיות במוסד לביטוח לאומי
6 קבעו לה אף הן 50% נכות בשל CRPS ובכך שיעור נכותה הכולל דומה לקביעת מומחה
7 ביהמ"ש.
- 8 .5 הנתבעת מצידה סברה בסיכומיה כי תלונותיה של התובעת אינן חדשות והופיעו כבר לאחר
9 התאונה הראשונה בגינה נקבעו לתובעת שיעורי נכות משמעותיים ובהם 30% בתחום
10 הנפשי, 15% בשל פיברומיאלגיה שמחציתם יוחסה לתאונה ומחציתם למצב קודם.
11 התובעת אמנם ציינה כי אינה סובלת עוד מהשפעות התאונה הראשונה ומייחסת את כלל
12 בעיותיה הרפואיות לתאונה דנא (להלן: "התאונה השנייה") אך בפועל, כך הנתבעת,
13 תלונותיה לאחר התאונה הראשונה דומות ואף זהות לתלונותיה לאחר התאונה השנייה.
14 הנתבעת אף הלינה על כך שהתובעת לא פנתה לקבל טיפול מתאים לבעיותיה הרפואיות
15 בעקבות התאונה השנייה לרבות במרפאת כאב למרות המלצות מומחה ביהמ"ש ורופאים
16 נוספים. התובעת, כך לטענת הנתבעת, מאדירה את חוסר יכולתה לעשות שימוש בכף ידה
17 השמאלית לרבות חוסר אפשרותה לגעת בכף היד בשל כאבים אלא שבפועל הינה מקבלת
18 טיפולים קוסמטיים והקוסמטיקאית נוגעת בידה עת הינה שמה לה לק על הציפורניים
19 ואף מורחת לה משחה מאלחשת (אמלה) פעולות שמחייבות בהכרח מגע בכף היד הפגועה,
20 התובעת גם הראתה כי הינה מסוגלת להרים את כף ידה לכיוון פניה, ואף עושה שימוש
21 בכף ידה השמאלית כדי לאחוז במכשיר הטלפון הנייד שלה, כך גם היא מכניסה ידה לתוך
22 המים במהלך טיפולי הידרותרפיה למרות טענתה כי אינה יכולה לסבול מגע כלשהו בכף
23 ידה, בנוסף, התובעת מסתפקת בתרופות נוגדות כאב "רגילות" מקום בו קיימים טיפולים
24 חדשניים כנגד כאב כפי דברי מומחה ביהמ"ש. התנהלותה זו של התובעת מעידה על כך
25 שמצבה הרפואי אינו כצעקתה. הנתבעת הוסיפה כי התובעת טענה שאינה יכולה לתפקד
26 בחיי היומיום ונעזרת באביה וגיסתה בצרכיה הבסיסיים אך בפועל לא הוציאה כל הוצאה
27 בעניין זה למרות שמצבה הכלכלי מאפשר זאת. לפיכך עתרה הנתבעת שלא להכיר בתובעת
28 כמי שסובלת מ-CRPS כלל או לחלופין כי שיעור נכותה בגין הסינדרום עומד על 10% בלבד
29 ובתוספת הנכות הצווארית בשיעור 5% סה"כ נכות רפואית 14.5% תוך שהינה מזכירה כי
30 הגורם הקובע את שיעור הנכות הינו ביהמ"ש ולא המומחה הרפואי.
- 31 .6 לאחר עיון בראיות הצדדים סברתי כי נכותה הרפואית של התובעת עומדת על 52.5%.
32 אכן, אין חולק כי בסיכומו של יום ביהמ"ש הינו הגורם המכריע הקובע את שיעור הנכות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 הרפואית של הניזוק. ביהמ"ש יעשה כן על סמך כלל הראיות בתיק ובהן בין היתר, כראיה
2 החשובה ביותר, חו"ד המומחה מטעמו. משנאמרו דברים אלה לא סברתי כי נכותה
3 הרפואית של התובעת בנסיבות נמוכה מזו שקבע המומחה. המומחה בעדותו אמנם ציין
4 כי ככל שהתובעת משעינה את מכשיר הטלפון הנייד על כף ידה יש בכך משום שיפור
5 במצבה (עמ' 24 מול 22; עמ' 25 מול 5), שכן בעת בדיקותיו התובעת לא אפשרה לו לגעת
6 בידה אפילו באצבע. עוד לא הבין המומחה כיצד התובעת יודעת לגעת בכף ידה כך שלא
7 יכאב לה (עמ' 25 מול 1). יחד עם זאת, באולם ביהמ"ש בחן המומחה את ידה הפגועה וציין
8 כי "זה המצב הרגיל של CRPS" (עמ' 25 מול 22) ואף הוסיף כי ראה בימי חייו בסה"כ
9 כמה עשרות בודדות של מקרים של התסמונת ובדרגת החומרה של התובעת ראה רק
10 ארבעה מקרים תוך שהדגיש כי בבדיקתה השנייה של התובעת "המצב היה יותר גרוע"
11 (עמ' 25 מול 31-30).

12 הנתבעת מפנה למספר ראיות מהן למדה כי התובעת אינה סובלת עוד מ-CRPS וככל
13 שעדיין סובלת מהתסמונת, נכותה אינה עולה על 10% נכות רפואית בנושא זה. האחת,
14 העובדה שהתובעת אינה מקבלת טיפולים במרפאת כאב, מה שמעיד על העדר בעיית כאב
15 או כי בעיית הכאב ניתנת לטיפול יומיומי במשככי כאבים שגרתיים מה שמעיד על שכיכת
16 הכאב, אלא שאין בכך כי ללמד בהכרח על העדר קיומה של התסמונת במיוחד לא לאחר
17 שהמומחה ראה את כף ידה השמאלית של התובעת בעת חקירתו וציין את שציין כאמור;
18 השנייה, כי פרק ידה השמאלית נמצא מתפקד באופן זה או אחר, אלא שהתפקוד הנטען
19 אפילו הינו קיים, הינו תפקוד מזערי; השלישית, בצילום שצולמה התובעת במועד עדותה
20 בביהמ"ש אולי אין הבדל בין שתי ידיה, אך המומחה ראה את שתי ידיה וציין כי מדובר
21 באותה תסמונת; הרביעית כי אינה נזקקת בפועל לעזרת צד שלישי בשכר, אלא שאין
22 בעובדה זו כדי לקבוע שאינה מקבלת עזרת בני משפחה אף ללא שכר; החמישית כי הינה
23 עובדת באותו מקום עבודה כפי שעבדה קודם לתאונה ובאותם תנאים, אלא שגם בכך אין
24 כדי להשפיע על שיעור הנכות הרפואית אלא על שיעור הנכות התפקודית ועל כך בהמשך.
25 במצב דברים זה, אין לי ספק כי התובעת סובלת מהתסמונת, ואפילו מצבה השתפר במידה
26 מסוימת עדיין מדובר במידה מזערית שלא מצאתי כי יש בה כדי להקטין את אחוזי הנכות
27 הרפואית.

28 סיכום האמור מביא אותי למסקנה ולפיה הנכות הרפואית בשל הפגיעה עומדת על 52.5%.
29 אין בכך כדי לקבוע את שיעור נכותה התפקודית על ההשלכות השונות שיש לה לעניין
30 ראשי הנזק השונים ועל כך להלן.

הנכות התפקודית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

7. לטענת התובעת בסיכומיה, נכותה התפקודית עולה על שיעור נכותה הרפואית וזאת מאחר
והתסמונת גורמת לקשיי תפקוד קשים ולסבל רב, אך בסיכומו של יום העמידה את שיעור
הנכות התפקודית על זו הרפואית.
8. לתמיכה בנושא שיעור הנכות התפקודית הפנתה התובעת לתצהיר עדותה הראשית (ת/4)
בו הצהירה כי הינה נזקקת לעזרת אביה וגיסתה בחיי היומיום העושים עבורה את עבודות
הבית, כמו כן הינה מתקשה בעבודתה לרבות מול המחשב עת הינה עושה שימוש בידה
הימנית בלבד והקלדה ביד אחת היא קשה ואיטית, מתקשה בהעברת מצגות לעובדים,
סובלת כאב בשל קור המזגנים, אינה מבצעת עבודות המצריכות שימוש בשתי ידיה, נוהגת
עם תפוח הגה בלבד, נמנעת מחופשות וכשכבר יוצאת נזקקת לעזרה צמודה, לא יצאה
לחו"ל מאז התאונה בשל מוגבלותה, סובלת מכאבים עזים ומוגבלות קשה ביד שמאל (ר'
ס' 43-36 לתצהירה). כך גם העידה בחקירתה הנגדית כי אינה יכולה לפתוח את כף ידה
השמאלית אלא באמצעות ידה הימנית, אינה מסוגלת לרכוס חזייה, אינה מפעילה מכונת
כביסה ומייבש, אינה הולכת לקניות לבדה ואם הולכת לקניות אינה יכולה לסחוב ללא
עזרת אחר.
- הנתבעת ביצעה חקירה על התובעת וצילמה אותה. במסגרת זו נראתה התובעת כשהיא
לכאורה מגרדת עם היד הפגועה את אפה אך התובעת העידה כי בצילום הינה מריחה את
כף היד ולא משתמשת בה שכן זה עוזר לה להירגע. אשר להחזקת טלפון נראה בסרט כי
היא אך משעינה אותו על כף ידה הפגועה, לגבי טיפולי הידרותרפיה בהם צולמה כשידה
נוגעת במים הסבירה כי זה חלק מהטיפול. בנוסף לתובעת העיד אביה בתצהירו כי קיימים
לתובעת קשיי תפקוד, היד מסבה לה כאבים עזים ומגע בה גורם לייסורים, הכאבים
מעירים אותה בלילה והיא אינה מסוגלת לבצע את עבודות הבית (ס' 12-9 לתצהירו ת/1)
כמו כן העיד כי אינה מסוגלת להרים חפצים בידה וכי אם משהו נוגע ביד זה כאבי תופת
(עמ' 7 מול 6), ובהמשך מספר כי אינה מסוגלת להפעיל את היד, אינה מסוגלת לנקות ביד
אחת, במזג אוויר כל היד כואבת אמנם יכולה להרים את היד אך הבעיה הינה בכף היד (עמ'
7 מול 22-21) התובעת אינה מסוגלת לבצע קניות בעצמה ואביה עורך עבורה את הקניות
(שם מול 34-32).
- גם גיסתה של התובעת ציינה בתצהירה (ת/3) כי סייעה לה עם אבי התובעת לאחר התאונה
בתדירות יומיומית בכל הנדרש לרבות בעבודות הבית, ניקיונות, בישול, כלים, סידורי
ארונות וסידור מצעים סייעה לה להתרחץ, להתלבש ולהסתרק. כך גם בתקופות שלאחר
הניתוחים ובתקופות ההחלמה, בהמשך עזרה גם כן אך אבי התובעת מסייע יותר ממנה.
אשר לתפקוד היד ציינה כי התובעת אינה יכולה לבצע כל פעילות עם יד שמאל והיא סובלת
מכאבים עזים כאשר כל מגע ביד מסב לה ייסורים קשים, היא מתקשה בפעולות פשוטות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 כמו רכיסת כפתורים, פתיחת בקבוקים, אינה מסוגלת לבצע את עבודות הבית, אינה
2 מכינה לבד אוכל ולכן אביה מבשל עבורה. גם התובעת העידה כי בעבודה זוכרים לה חסד
3 נעורים אך לא לעולם חוסן, כי בעבודה מאפשרים לה לעבוד יומיים בשבוע מנקודת
4 המכירה בבית שמש הקרובה למקום מגוריה.
5 גם האחראי עליה במקום עבודתה, ציין בתצהירו (ת/2), כי בשנת 2013 קודמה התובעת
6 לתפקיד מנהלת אזור משווקים. מר מלול הסביר אודות כאביה של התובעת, החשש ממגע
7 בידה, ומוגבלותה, סבל רב וכאבי תופת מהם סובלת, מגבלת הנהיגה עם תפוח הגה. העד
8 הדגיש כי זוכרים לתובעת חסד נעורים ומשתדלים לבוא לקראתה. עוד סיפר כי התובעת
9 אינה משתתפת בפעילות חברתית בחברה כמו נסיעות לנופש ולחוו"ל, אינה נכנסת לחדר
10 אוכל, בישיבות יושבת בצד שלא יגעו בה, אינה עושה כלום עם יד שמאל. לפיכך סיכמה
11 בסיכומיה כי התסמונת ממררת את חייה וגורמת לה קשיי תפקוד עזים ורבים ואף הפנתה
12 לחוו"ד ד"ר גודווין כי "**התובעת אינה יכולה לעבוד בעבודה הדורשת שימוש בשתי**
13 **ידיה**". לפיכך סברה התובעת כי נכותה התפקודית הינה 52.5% למרות הבעיה התפקודית
14 הקשה שבוודאי מצדיקה שיעור נכות תפקודית גבוה יותר.
15 9. הנתבעת מצידה סברה כי שיעור נכותה התפקודית נמוך לאין שיעור מנכותה הרפואית ככל
16 שייקבע כי נכותה הרפואית הינה 52.5%. התובעת ממשיכה לעבוד באותו מקום עבודה,
17 שכרה משביח עם השנים, ומעבידה מרוצה מתפקודה, התובעת ממשיכה להתגורר באותו
18 מקום מגורים ללא עזרה בשכר כאשר תלונותיה על תפקוד לקוי זהות ותואמות את
19 תלונותיה לאחר התאונה הראשונה ולכן יש ליחס אותן לתאונה הראשונה ומכאן שנכותה
20 התפקודית אינה עולה על 10% הן בשל היד והן בשל הצוואר.
21 10. לטעמי לא יכול להיות חולק כי נכותה התפקודית של התובעת בכל הקשור עם יכולה
22 להשתכר נמוכה לעת הזו מזו הרפואית שכן ניתן להיווכח, כפי שאעשה בהמשך בבחינת
23 נזקיה הפסדי השתכרותה, ששכרה נפגע באופן נמוך יחסית לנכותה הרפואית לאור
24 העובדה ולפיה הינה ממשיכה לעבוד בשכר דומה לעבודתה ערב התאונה, אם כי ניתן
25 לסבור שיכלה לעבוד יותר לולא התאונה. לפיכך ההתייחסות להפסדי כושר ההשתכרות
26 בנסיבות תהייה בסכום גלובאלי. לא כך המצב בכל הקשור עם נכותה התפקודית בחייה
27 הפרטיים, מעבר לשעות העבודה, המצריכה לטעמי עזרת צד ג' כפי נכותה התפקודית היינו
28 כזו העולה על שיעור נכותה התפקודית בעבודתה כפי שאתייחס לנושאים אלה להלן.

נזק לא ממוני

11. על פי 52.5% נכות רפואית וכן 4 ימי אשפוז, סה"כ 100,651 ₪.

הפסד השתכרות לעבר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

12. לטענת התובעת, כעולה מתצהירה, היא שהתה באי כושר מלא מיום התאונה ועד סוף יוני 2016 היינו תקופה של כ-12.5 חודשים. שכר בגין תקופת מחלתה קיבלה התובעת עד 10/15 אך לא קיבלה שכר עד ששבה לעבודה בפלאפון בסוף 6/16. בעקבות ניתוח מיום 23.7.17 הייתה התובעת באי כושר עד 12.9.17 ולאחר הניתוח מיום 3.6.18 שהתה באי כושר עד 23.8.19. ביום 21.7.19 עברה ניתוח נוסף שלאחריו הייתה באי כושר עד סוף 11/19. בנוסף מומחה ביהמ"ש ד"ר גודווין קבע לתובעת 100% נכות זמנית מיום התאונה (14.6.15) ועד 12.1.16 ; 20.8.2017-12.12.17 ; 8.7.18-1.8.18.
- עוד הוסיפה התובעת כי הינה עובדת חברת פלאפון מאז 2005. התובעת עבדה כמנהלת דוכן פלאפון בתחנה המרכזית ולאחר מכן ניהלה דוכן בקניון ובהמשך ניהלה אזור ברשת סופרפארם. ב-2013 קודמה התובעת להיות מנהלת אזור פעילות משווקים אך מאז התאונה לא קודמה בשל התאונה כטענתה כאשר ללא התאונה הייתה מתקדמת לתפקידי ניהול בכירים. (ס' 69 לתצהירה וס' 16 לתצהיר מנהלה) מעבר לכך טענה כי אינה מתפקדת בתפוקה מליאה ולא יכלה לקחת על עצמה תפקיד בכיר יותר שדורש אחריות רבה. כך גם למדה מעדות מנהלה כי נכותה וקשיי תפקודה הם שהשפיעו על קידומה והכנסותיה. אשר להפסדים בפועל אלה מתייחסים להפסדי פדיון חופשה שהמירה את שכרה בתקופות בהן שהתה בחופשת מחלה כאשר בתקופות הרלוונטיות הסכום עומד על 104,655 ₪ בסה"כ. לסכום זה, כך טענה, יש להוסיף שכר בשל העדר קידום מאז 2013 ועד למועד מתן פסה"ד לאורך כ-8 שנים ככתוב בסיכומיה, וכן בשל אי עמידה ביעדים מה שהסב לה הפסד נוסף בבנוסים שהיו מגיעים לה והנגזרים מיעדי המכירות כחלק משכרה. לטעמה הייתה משתכרת כ-1.5 מהשכר הממוצע במשק ובסה"כ נטו 143,277 ₪ לכך יש להוסיף הפסדי השכר בפועל בסך 104,655 ₪ מה שמעמיד את נזקה בגין הפסדי השתכרות לעבר על 247,932 ₪.
13. הנתבעת מצידה סברה, שאין כל עדות בראיות כי שכרה היה מאמיר עם השנים. הנתבעת הזכירה קיומו של הסכם קיבוצי עליו דיברה התביעה ולפיו עולה השכר מידי שנה אך ההסכם לא הוצג כראיה בפני ביהמ"ש. כך גם לא הוצג שכרם של עובדים אחרים לשם השוואה. עוד טענה כי תלושי השכר מוכיחים שלא נגרם לתובעת נזק כלשהו מאז שבה לעבודתה ועד למועד הגשת הסיכומים, התובעת לא הוכיחה פדיון ימי מחלה או חופשה בגין שכרה ואין לפצותה בהעדר הוכחה כאמור. בסיס שכרה לעבר עומד על 9,237 ₪ לחודש נטו בשנת 2015 ובכל הקשור לעתיד יש לקבוע פיצוי גלובאלי לאור היות הנכות הרפואית לטענת הנתבעת נמוכה ובשל חוסר התפקודיות שיש בה.
14. לטעמי מתקשה התובעת להוכיח כי נגרמו לה הפסדי שכר בעבר בשיעור הנטען על ידה. בחינת תלושי שכרה שצורפו לתיק המוצגים מטעמה מלמד כי שכרה רק מאמיר עם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 השנים. כך למשל ממוצע שכרה החודשי ברוטו ערב התאונה ולאחריה כפי העולה מטופסי
2 106, עומד על הסכומים כדלקמן: 13,983 ₪ לשנת 2013; 14,443 ₪ לשנת 2014; 16,687
3 ₪ לשנת 2015 (שנת התאונה); 7,445 ₪ לשנת 2016; 15,798 ₪ לשנת 2017; 16,070 ₪
4 לשנת 2018; 18,094 ₪ לחודש בשנת 2019; 17,732 ₪ לשנת 2020; תלוש ינואר 2021 מלמד
5 על הכנסה החודשית ברוטו הינה בסך 19,896 ₪. במילים אחרות למעט במועדים
6 הסמוכים לתאונה, שכרה של התובעת לא פחת אלא דווקא עלה. הסיבה אינה ברורה
7 לגמרי שכן התובעת לא הוכיחה שהייתה עליית שכר שמקורה בהסכם קיבוצי החל על
8 עובדי חברת פלאפון ואפילו האמנתי שכך הם פני הדברים לא הוכח מה שיעור העלייה
9 השנתי במשכורת שמעבר לו ניתן היה לגזור את התוספת שהייתה התובעת זכאית לקבל
10 לו אמנם עבדה לטענתה באופן מלא. לפיכך כאמור מתקשה התובעת להוכיח את הסכומים
11 המופיעים בסיכומיה ככאלה שאמנם מהווים נזק בכל הקשור עם הפסדי שכר לעבר.
12 במצב דברים זה סברתי כי יש לאמוד את בסיס שכרה של התובעת ערב התאונה משוערך
13 להיום ובניכוי מס ולערוך תחשיב הנזק לאור הגריעה משכרה בתקופה שלאחר מכן.
14 הנזק לשנת 2015 עומד על 45,072 ₪ (הפער בין הכנסות 2014 להכנסות 2015) סכום זה
15 משוערך להיום עומד על הסך של 46,375 ₪ ולאחר ניכוי 25% מס שכן משכורת התובעת
16 עומדת על מדרגות מס העולות על סכום מס זה, מעמיד את שיעור הנזק לשנה זו על **39,871** ₪
17 ב. כולל ריבית מחצית תקופה.
18 לשנת 2016 עומד הנזק על 83,976 ₪ (הפער בין הכנסות 2014 להכנסות 2016). סכום זה
19 כשהוא משוערך להיום עומד על 87,807 ₪ ש"ח ובניכוי 25% מס על **74,324** ₪ כולל ריבית
20 מחצית תקופה.
21 משנת 2017 שכרה של התובעת מאמיר ועולה על שכרה ערב התאונה. לפיכך לא סברתי כי
22 נגרם לה בנושא זה נזק יוצא דופן שגרם להפחתת שיעור שכרה. יחד עם זאת מאחר וסברתי
23 כי בכל זאת יכלה התובעת להשביח את שכרה לו עבדה במלוא יכולה ערב התאונה בכל
24 הקשור עם הבונוסים ואולי אף יכולה הייתה לקבל תפקיד בכיר יותר שנמנע ממנה לאור
25 נכותה, כי אז סברתי שיש מקום לתוספת גלובאלית לנזקי שכרה בעבר בסך של **30,000** ₪
26 נטו. סה"כ אם כן שיעור נזקי התובעת לעבר עומד על **144,195** ₪.

הפסדי נושר ההשתכרות לעתיד

27
28 15. לטענת התובעת, למרות המשך עבודתה בחברת פלאפון, הינה חוששת עד מאד כי לנוכח
29 הקשיים במשק והפחתת הכנסות חברות הסלולאר כמו גם קיצוצים בכוח האדם בחברות
30 אלה לנוכח אבדן ההכנסות ומגפת הקורונה, יעדיפו מעסיקיה עובדת בריאה והיא תפוטרו
31 ממקום עבודתה. במצב דברים זה כיצד תוכל לשוב לשוק העבודה במצבה?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 התובעת ערכה חישוב לנוקיה בתחום זה לעתיד לבוא והעמידה אותם על מלוא שיעור הנזק
2 בנכותה התפקודית היינו 52.5% כאשר בסיס השכר עולה לטעמה ב-15% מידי 10 שנים
3 מה שהביא לנוק בשיעור של 2,523,506 ₪.
4 16. הנתבעת מצידה סברה כי יש לפסוק לתובעת פיצוי גלובאלי בסך 100,000 ₪ בראש נזק זה.
5 17. לטעמי, אין כל אפשרות להתעלם מכך שהתובעת עלולה למצוא עצמה מחוץ למקום
6 העבודה הנוכחי בין אם לנוכח מצבה הרפואי, בין אם בשל תקופת המגפה ובין משום מצב
7 חברות הסלולר בישראל ותאלץ לשוב לשוק העבודה (ר' סעיף 67 לתצהירה), אלא שהסכנה
8 למרות שהיא אפשרית, היא אינה מידית ואין מקום לפיצוי בגין מלוא אחוזי הנכות
9 התפקודית במכפלת שכרה. בסיטואציות דומות נהוג לפסוק פיצוי גלובאלי שלוקח
10 בחשבון את האפשרות כי התובעת תיפלט לשוק העבודה ותתקשה עד למאוד למצוא
11 תעסוקה דומה בשל מצבה הרפואי (ר' לדוגמא ע"א 6553/96 צור-שמיר חברה לביטוח
12 בע"מ/אהרון מלצר, פ"ד (ג1) 611 (1999) שם קובע כב' הש' טירקל כך: "גם כאשר חוזר
13 נפגע נכה לעבודתו הקודמת, אין לשלול את האפשרות שבעתיד לא יהיה מסוגל לחזור
14 לכושר עבודתו הקודם וכי עקב כך תיפגע השתכרותו. כן יש להביא בחשבון את השיקול
15 שהנפגע ישנה את מקום עבודתו או יעזוב אותו – מרצונו או בכורח הנסיבות – והשתכרותו
16 תיפגע בשל כך"). בנסיבות המקרה דנא סברתי כי פגיעתה של התובעת הינה קשה, היא
17 אינה מתפקדת כבעבר, קיים לכן סיכון בעזיבת מקום עבודתה בין בשל סיבות
18 סובייקטיביות ובין בשל סיבות אובייקטיביות. לפיכך סברתי כי לנוכח העלייה שחלה
19 בשכרה מחד, שמעמיד את שיעור שכרה ברוטו על 16,317 ₪ נכון לחודש ינואר 2021 ונטו
20 (לאחר ניכוי 25% מס) על 12,237 ₪, ולנוכח העובדה ולפיה יכולותיה ערב התאונה, למרות
21 טענות הנתבעת כי נכותה בגין התאונה הראשונה עדין בנות תוקף שכן התובעת מצליחה
22 לעבוד ולהשתכר למרות התאונה הראשונה, יכלו להביא לשיפור בשכרה במסגרת תפקיד
23 בכיר יותר, וכי התנהלות רגילה ללא נכותה הייתה בוודאי מגדילה את שיעור הבונוסים
24 המגיעים לה ואלה נמנעים ממנה עתה לאחר שלא מילאה את מלאכתה באופן מיטבי (ר'
25 ס' 70-67 לתצהירה וכן סעיפים 8,9,12 לתצהירו של מנהל התובעת כמו גם עדויותיהם
26 בביהמ"ש עמ' 11 מול 3 שם מציין מנהל התובעת כי "אצלה זה יותר מורכב. זה לקחת
27 מכשיר ולהראות אותו להדגים ולספר יותר על היתרונות מאחרים וכו'. היא פגועה ביחד
28 שמאל" ולא מיותר לציין כי האמנתי לדברי מנהל התובעת שלא עשה לתובעת כל "הנחה"
29 מיוחדת בעדותו). במצב דברים זה סברתי כי שיעור הנזק הגלובאלי לעתיד עד לגיל 67
30 בהתייחס לבונוסים שנפגעו ואפשרויות הקידום במקום עבודתה שנפגעה מחד ובהמשך
31 העבודה באותו מקום עבודה מאידך יעמוד על 1,000,000 ₪ נכון להיום.
32

הפסדי פנסיה וזכויות סוציאליות וכן קרן השתלמות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

- 1 18. אין מחלוקת בין הצדדים כי יש להוסיף 12.5% מהפסדי השכר בכל הקשור עם הפסדי
2 הפנסיה והזכויות הסוציאליות אלא שהתובעת טוענת כי הינה זכאית גם ל-7.5% מהפסדי
3 ההשתכרות בגין חלקו של המעביד בקרן ההשתלמות. הנתבעת בסיכומיה לא התייחסה
4 לנושא קרן ההשתלמות כלל.
- 5 19. בחינת טופס 106 לשנת 2018 מלמדת כי ההפרשות לקופות גמל, לקופות פיצויים ולקרן
6 השתלמות עומדת על 15.2% מהשכר השנתי. מכאן שיש להוסיף מעבר ל-12.5% עוד 2.7%
7 מכלל נזקי הפסדי ההשתכרות של התובעת על מנת להעמיד את התנאים הסוציאליים וקרן
8 ההשתלמות על סכום אחד של 15.2%. סה"כ הנזק בראש נזק זה הינו **173,917 ₪**.
- 9 **הוצאות רפואיות, נסיעות ונלוות**
- 10 20. התובעת טענה בסיכומיה, כי כעולה מסעיף 81 בתצהירה, היא הוציאה סכומי כסף
11 לנסיעות עבור טיפולים וביקורים בבתי חולים ומרפאות, כמו גם אילוצים רפואיים
12 לתרופות, פיזיותרפיה, הידרותרפיה, דלק, חניויות, מוניות. התובעת מתגוררת בקיבוץ בחבל
13 לכיש, נותחה 3 פעמים בהדסה, ואף אביה בתצהירו בסעיף 18 העיד כי לקח אותה
14 לטיפולים, להתייעצויות וכיו"ב, כמו כן נוטלת התובעת תרופות נגד כאבים ואף צרפה
15 קבלות חלקיות בגינן לא קיבלה החזר מקופת החולים, כך גם נזקקה לטיפולי הידרותרפיה
16 פרטיים ובגין כל אלה דרשה סכום גלובלי לעבר בסך 75,000 ₪ לעבר ולעתידי סך של
17 400,000 ₪, לאור הצורך בהמשך טיפולים גם להבא.
- 18 21. הנתבעת מצידה טענה, כי התובעת הוכרה בנפגעת עבודה והינה זכאית לכל הוצאותיה
19 הרפואיות והאחרות מהמל"ל. מעבר לכך, לא הוכיחה התובעת כי נגרמו לה הוצאות
20 מיוחדות או כי פנתה לקבל החזר מהמל"ל וסורבה. במיוחד כך בכל הקשור עם החזר
21 הוצאות נסיעה להן היא זכאית כאמור גם כן מהמל"ל.
- 22 22. לא יכול להיות חולק, כי התובעת זכאית להחזרים מהמל"ל בגין הוצאותיה הרפואיות
23 והנסיעות לטיפולים רפואיים, והינה מחויבת לפנות למל"ל למיצוי זכויותיה כאמור (ר'
24 ע"א 2801/96 אלעל נ' יפוח פ"ד נה(1) 817 (1998)). סעיף 86 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח
25 משולב], תשנ"ה-1995 קובע כי "פגיעה בעבודה מזכה את המבוטח לריפוי, להחלמה,
26 לשיקום רפואי ולשיקום מקצועי...ריפוי" – לרבות אשפוז, רפואות ומכשירים
27 אורתופדיים ותרפויטיים, אספקתם, תיקונם או החלפתם". גם תקנות הביטוח הלאומי
28 (מתן טיפול רפואי לנפגעי עבודה), תשכ"ח-1968 (להלן: "תקנות המל"ל") קובעות את
29 אופן מתן ההטבות והזכויות המגיעות לנפגעי העבודה ולפיהן התובעת זכאית לכל טיפול
30 רפואי שייקבע ע"י הרופא המטפל בה במישרין, לרבות הגשת חו"ד רופא מטעמה שתביא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 את העניין להכרעת רופא שלישי. לאור כל אלה, מחויבת הייתה התובעת לפנות למל"ל
2 לצורך קבלת הסיוע הנדרש לטיפול בכל ענייניה הרפואיים.
3 בכל הקשור עם הוצאות נסיעה, תקנה 7 לתקנות המל"ל, מציינת כי התובעת זכאית
4 לתשלום בגין הוצאות הנסיעה הנגרמות לה לצורך הגעה לטיפול רפואי וכלשונה:

5 **"7. נפגע הצריך להשתמש באמצעי תחבורה, לשם קבלת טיפול רפואי,
6 יהיה זכאי לקבל מהמוסד, באמצעות השירות הרפואי שבטיפולו הוא נמצא,
7 תשלום לכיסוי הוצאות אלה לפי התעריף המקובל לגבי אמצעי התחבורה
8 הציבוריים הזולים ביותר המתאימים למצב בריאותו; לא יכול היה הנפגע,
9 בשים לב למצב בריאותו ומקום מגוריו, להזדקק לאמצעי השירות הרפואי,
10 ישלם לו המוסד, באמצעות השירות הרפואי, סכום השווה להוצאות
11 הנסיעה באמצעי תחבורה אחרים לפי התעריף המקובל לגבי אמצעי
12 התחבורה הזול והמתאים ביותר בנסיבות המקרה."**

13 23. במצב דברים זה, לא זכאית התובעת להוצאות עבור שירותים רפואיים להם הינה זכאית,
14 כמו גם להוצאות נסיעה לאותם טיפולים רפואיים, ועדיין סברתי כי לנוכח הקבלות
15 שצרפה, ולנוכח העובדה ולפיה נעשה שימוש ברכבו של אביה להסעתה, והוצאו לפיכך
16 הוצאות בעבר, ובהנחה כי ייגרמו באופן מסוים הוצאות גם בעתיד, כי אז סכום גלובלי
17 בסך **20,000 ₪** הן להוצאות רפואיות לעבר ולעתיד והן לנסיעות לעבר ולעתיד בכל הקשור
18 עם הטיפולים הרפואיים יהלום ראש הנזק דנא. לא מיותר לציין, כי כיום התובעת נוהגת
19 ועושה שימוש ברכבה שלה ולפיכך החשש שמא לא תצליח להגיע לטיפולים רפואיים
20 ותאלץ להשתמש באמצעי תחבורה אחרים בעלויות ניכרות, מתגמד עד למאוד.

עזרת זולת

22 24. בסיכומיה טענה התובעת, כי בכל הקשור עם העבר היא נזקקה לעזרתם של אביה וגיסתה
23 כמופיע בסעי' 87-90 לתצהירה, בהיותה רווקה ויתומה מאם. האב חולה ואינו יכול לסייע
24 לה לעולמי עד, כך גם גיסתה בעלת משפחה. לאחרונה, הינה נעזרת בעזרת שמגיעה פעם
25 בחודש למספר שעות וגובה 75 ₪ לשעה כולל נסיעות (סעיף 89 לתצהירה). אישור לכך מסר
26 גם אביה בסעיף 16 לתצהירו. התובעת לא מסוגלת לבצע את עבודות הבית, לרבות טאטוא,
27 שטיפת הבית, ניקיון, כלים, בישול, כביסה, תליית כביסה, קיפול, סידור ארונות, החלפת
28 מצעים, הוצאת זבל וכיו"ב וגיסתה עזרה לה מאד לאחר התאונה ובתקופת ההחלמה
29 בפעולות שלא יכלה לבצע כמו מקלחת, חפיפה, היגיינה אישית וכיו"ב ועשתה כן מספר
30 פעמים ביום (ר' גם תצהיר הגיסה ס' 5-6 בעניין העזרה הרבה שהעניקה לתובעת). עוד
31 ציינה התובעת בסיכומיה, כי לאור מצוקה כלכלית בה היא נמצאת והצורך לרכוש בית
32 בהרחבה בקיבוץ, היא אינה יכולה לממן עוזרת בית, היא רווקה ללא זוגיות ולפיכך דרשה
33 סכום גלובלי בסך 150,000 ₪ לעבר. לגבי העתיד, היא תזדקק לטענתה לעוזרת בית עד
34 תום תוחלת חייה, לפחות 3 פעמים בשבוע, 4-5 שעות כל פעם ובסה"כ עד גיל 60, סך

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 782,415 ₪ ומגיל 60 ועד תוחלת חייה 1,012,207 ₪. מאחר ולתובעת אין בן זוג ויש
2 בכוונתה להביא ילד לעולם כאם יחדנית (ר' סעי' 97-100 לתצהירה) היא גם תזדקק
3 לשירותי מטפלת צמודה ושמרטף, כאשר בשנתיים הראשונות העלות תעמוד על 174,495
4 ₪ ושמרטפית ל- 6 שנים נוספות בעלות של 374,629 ₪ ובסה"כ עזרת זולת לעתיד בסכום
5 של 2,343,746 ₪.

6 25. הנתבעת מצידה סברה כי לאורך 6 שנים מאז התאונה לא נזקקה התובעת לעזרה בשכר
7 והסבריה לכך אינם מניחים את הדעת. נכותה התפקודית הינה קלה ביותר לטענת הנתבעת
8 ואין סיבה לדרישה לעזרה מסביב לשעון גם לעתיד. בכל הקשור עם עזרה בגידול הילדים,
9 סברה הנתבעת כי כל הורה יחידני זקוק לעזרה והתובעת אינה חריגה ולפיכך אין לפצותה
10 בנושא זה ובנושא עזרת צד ג' בכלל.

11 26. לא יכול להיות חולק, כי התובעת, במיוחד בסמוך לתאונה, ולאחר הניתוחים אותם עברה,
12 נזקקה לעזרת זולת מצד אביה וגיסתה. התובעת אינה יכולה לתפקד עם כף ידה השמאלית
13 באופן המונע ממנה חיים רגילים ומחייב לטעמי עזרת זולת, אפילו לא שילמה התובעת
14 בגין עזרת זולת זו לאביה ולגיסתה, כאשר האמנתי כי הינה נזקקת לעזרת זולת בשכר,
15 במיוחד כאשר אביה הינו מבוגר וחולה וגיסתה הינה בעלת משפחה משל עצמה. לפיכך,
16 סברתי, כי לתקופה של כשנה, בה היתה הן לפי חו"ד ד"ר גודווין מומחה ביהמ"ש והן
17 לטענתה, באי כושר מוחלט, התובעת זכאית לעזרת זולת בשיעור גלובלי של 4,000 ₪
18 לחודש ובסה"כ 48,000 ₪ נכון להיום. בתקופות בהן לא היתה באי כושר מוחלט, ולאור
19 נכותה בשיעור 52.5% רפואית שהינה ללא ספק נכות תפקודית, סברתי כי יש לפצותה
20 בסכום גלובלי בסך 3,000 ₪ לחודש עד למועד מתן פסה"ד ובסה"כ 68 חודשים. סה"כ
21 204,000 ₪ ובסה"כ לעבר 252,000 ₪ בגין עזרת זולת.

22 לעתיד ועד תוחלת חיים, סברתי כי התובעת זכאית לסכום גלובלי בסך 900,000 ₪.
23 בכל הקשור עם פיצוי נוסף בגין עזרת זולת בשל הקושי בגידול ילדים, כידוע דיני הנזיקין
24 אינם מפצים על כוונות אלא על הנזוק להוכיח כי עשה כבר צעדים לקראת מימוש מהוויו
25 (ר' לדוגמא ע"א 470-64 גוזלן נ' שמש, פ"ד כ(1) 458 (1966) שם קובע ביהמ"ש כי: "**הדרך**
26 **הנכונה היא לחשב את צעדיו של אדם בעתיד לאור התנהגותו בעבר**"). לפיכך, וכל עוד אין
27 לתובעת ילדים, ולא הוכח כי הינה נמצאת בתהליך של מימוש רצונה זה בדרך של תרומת
28 זרע או דרך אחרת, אין מקום לבחון מה שיעור העזרה לה תיזקק בגידול הילדים לנוכח
29 נכותה. אלא שאפילו נדרשתי לנושא זה, לא הייתי מניח צורך בעזרת זולת באופן נפרד,
30 שכן מציינת הנתבעת ובצדק שכל אם יחידנית נדרשת לעזרה מקום בו הינה מבקשת לגדל
31 לדידה לבדה. במצב דברים שכזה, היה מקום, לו אמנם התובעת היתה מוכיחה כי החלה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

1 בהליכי כניסה להריון, להגדלה מסוימת בשיעור עזרת הזולת, אך לא לשיעורים הגורפים
2 כפי שדרשה בסיכומיה למטפלת צמודה ושמרטפית לאחר מכן.

ניכויים

3
4 27. טענה הנתבעת בסיכומיה, כי על פי חו"ד אקטואריות שהגישה (עמ' 43-45 לתיק המוצגים)
5 יש לנכות 1,505,500 ₪, לרבות דמי פגיעה וכן ריבית. עוד הוסיפה הנתבעת, כי מאחר
6 והתובעת לא פנתה מיידית לקבלת תגמולי המל"ל נמנעו ממנה תגמולים לתקופה שמיום
7 14.9.15 ועד 28.2.18, בסכום של 156,353 ₪ בשל שיהוי זה ומכאן שיש לנכות מכל פיצוי
8 1,661,853 ₪.

9 28. התובעת בסיכומי תגובתה אינה מתייחסת לנושא זה ולפיכך יש לנכות סך של 1,661,853
10 ₪ משיעור הפיצויים המגיע לתובעת.

סוף דבר

11
12 29. לתובעת מגיעים הסכומים כדלקמן:

13 א. נזק לא ממוני 100,651 ₪.

14 ב. הפסדי השתכרות 1,144,195 ₪.

15 ג. הפסדי תנאים סוציאליים וקרן השתלמות 173,917 ₪.

16 ד. הוצאות רפואיות ונסיעה 20,000 ₪.

17 ה. עזרת זולת 1,152,000 ₪.

18 ו. ניכויים 1,661,853 ₪.

19 היתרה בסך 928,910 ₪ תישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום
20 המלא בפועל.

21 מעבר לאמור לעיל תישא הנתבעת בהוצאות התובעת וכן בשכ"ט עוה"ד בסכום כולל של

22 150,000 ₪. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום המלא

23 בפועל.

24 המזכירות תשלח עותק פסק הדין בדואר לצדדים.

25
26 זכות ערעור לבית המשפט העליון לפי התקנות.

27
28 ניתן היום, כ"ט אדר א' תשפ"ב, 02 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

29

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 46570-01-20

ת"א 1705-08-16

אליהו בכר, שופט, סגן הנשיא

1
2
3
4